

El primer dia d'escola

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Carles Salas



Aquell matí, el senyor Capcot es va aixecar neguitós. El sol no brillava tan fort com ho havia fet les últimes setmanes, i allò només podia anunciar alguna cosa horrible. Sense pensar-s'ho dues vegades, el senyor Capcot va afanyar-se a comprovar les seves sospites, i tot saltironejant per tal de no ensopegar amb cap dels tres gats que vivien amb ell i que tenien per costum entortolligar-se a les cames, va córrer cap a la cuina, i d'una estrebada va arrencar el calendari que penjava a la porta de la nevera. De sobte, una esgarripança li va sacsejar el cos. Si el calendari no s'equivocava, havia arribat el dia més esgarripançós i horripilant de l'any. El dia en que s'acabaven les vacances i estava a punt de començar l'escola.

El pobre senyor Capcot no s'ho podia creure. Tot d'una, una suor freda va començar a lliscar-li rostre avall mentre un no sé què li rebregava la panxa i li pujava coll amunt no deixant-lo respirar.

— Però senyor Capcot... com pot ser que un altre cop tornem a estar així? —va preguntar la vella Adela, mentre entrava per la porta com feia cada matí per portar-li el llibret de mots encreuats—. Cada any estem igual.

I és que el senyor Capcot era el professor de l'escola d'aquell poble, i cada any, quan estava a punt de començar el curs, li agafaven totes les vergonyes i les pors.



I si no ho feia prou bé? I si no els agradava als nens? I si no recordava les lliçons? I si no sabia explicar? O el que encara era pitjor... i si no feia cap amic?

La vella Adela, que a part de ser la veïna del pis de dalt era una bona amiga que cada matí el visitava per prendre el te junts, va tornar a repetir-li per mil·lèsima vegada que ell era un bon professor i que estava segura, seguríssima, que aquest any també els agradaria als nens nous. Però per més que cada setembre el senyor Capcot sentia les mateixes paraules, no podia evitar que els nervis li esgarraressin el pit, li agafés un fort mal de ventre i la febre li acabés pujant al cap.

Tanta por li feia enfrontar-se a tots aquells nens desconeguts, segurament cridaners i antipàtics que mai voldrien jugar amb ell, que l'endemà, quan la senyora Adela va entrar a casa amb el llibret de mots encreuats i una bosseta de galetes de cacauet sota el braç, va decidir que ja n'hi havia prou. El professor Capcot feia tan mala cara que havia arribat el moment d'anar a visitar el metge. A veure si d'una vegada algú trobava una solució a tots aquells mals.

Però al senyor Capcot tampoc no li agradava anar a cal metge, i si no fos perquè la vella Adela era tan vella com tossuda i perquè cada arruga del seu cos l'havia aconseguit a força de guanyar una bona discussió, potser se n'hauria sortit, però amb aquella dona era impossible, així que no va quedar-li més remei que vestir-se amb la seva millor roba i sortir al carrer.

Encara no havia arribat a la porta del doctor Ramon que va veure una nena petita d'ulls vius que s'hi esperava. També feia mala cara. Tenia els ulls vermells de no dormir, les galtes blanques pel mal de ventre i un tic a la cama dreta que doblegava de tant en tant, segurament a causa dels nervis.

— Que ets l'última? —va preguntar el senyor Capcot quan va arribar al seu costat. Però la nena no va dir res i se'l va mirar estranyada—. Vull dir que si també vens a veure al metge... —va insistir el professor.

— Crec que sí —va respondre la nena amb un fil de veu—. La mare m'hi ha portat.

Dit això, va fer un esternut que va deixar-li un petit moc penjant.

— Potser necessitaràs això —va fer el professor tot oferint-li el seu mocador—. Té, no cal que me'l tornis, en tinc un munt.

La nena el va agafar, poc convençuda, però amb pressa per mocar-se.

— M'he refredat —va dir—, i també tinc mal de ventre. I suor al cap.

— Ai, caram —va fer el senyor Capcot—, exactament igual que jo. No tindràs pas un neguit aquí dins —va fer tot assenyalant-se la panxa— que et puja i no et deixa respirar.

— I tant que el tinc! —va respondre la nena, contenta de trobar algú amb qui compartir el que li passava—. La mare diu que són nervis. Com que aviat començarà l'escola...

Tot d'una, el professor Capcot es va quedar mut. Aquella nena tenia ben bé els mateixos mals. Però no podia ser. Ella era una nena, i els nens sempre s'ho passen bé a l'escola. Fan amics, juguen, aprenen... Era ell qui estava espantat.

Tan estranyat estava que, tot agafant una mica d'aire, es va atrevir a preguntar:

— Com és que t'amoïna anar a l'escola?

La nena se'l va mirar curiosa i va tornar a esternudar. Després es va eixugar el nas i, tot guardant-se el mocador a la butxaca, va dir:

— Em fa por el professor.

— El professor? —va fer el senyor Capcot tot estranyat.

— Si —va fer la nena—. Diuen que a vegades els professors són terribles. Es veu que expliquen coses que no s'entenen, que et pregunten quan no saps la resposta. Que t'agafen mania i no els agrades, i que per més que t'hi esforcis, mai no volen ser els teus amics.

Oh! Allò si que era inconcebible! El Senyor Capcot no s'ho podia creure. Aquella nena tenia por d'ell, i tot d'una es va adonar que ell també n'havia tingut d'ella. De sobte el mal de ventre, el del pit, el del cap i el del coll van desaparèixer, però li va quedar un petit mal al cor. Com s'ho faria per explicar a aquella nena que no havia de tenir-li por?

A punt estava de parlar, quan una infermera va aparèixer per fer passar el primer pacient.

— Adéu —va dir la nena—, i gràcies —va fer tot assenyalant la butxaca on havia desat el mocador.

El pobre senyor Capcot no va tenir temps de dir res més.



Al cap de poc, el calendari que penjava a la porta de la nevera del senyor Capcot indicava que el primer dia d'escola havia arribat. Una filera de nens s'esperava neguitosa i impacient davant la porta del vell edifici. Alguns es saludaven contents de tornar a veure's després de les vacances, mentre d'altres es miraven i s'observaven per primer cop. Tots portaven una bona motxilla a l'esquena, havien esmorzat fort i havien anat a dormir d'hora per tenir les neurones ben despertes. Però entre tots ells hi havia la nena d'ulls vermells que no havia dormit gaire, que encara tenia les galtes blanques pel mal de panxa i un tic li movia la cama que es doblegava de tant en tant degut als nervis.

El timbre va sonar, la porta es va obrir i tots aquells nens i nenes van entrar esbojarrats a la que seria la nova aula. Ben mirat, tampoc semblava que fossin gaire antipàtics, va pensar el senyor Capcot mentre els espiava per la finestra. De fet només feien que riure i als ulls se'ls notaven les ganes d'aprendre. Potser sí que podrien ser amics, va pensar, però aleshores va fixar-se en la nena que esternudava al fons i s'hi va apropar.

— Potser necessitaràs això —va dir el senyor Capcot tot oferint-li el seu mocador—. Té, no cal que me'l tornis, en tinc un munt— va afegir.

La nena se'l va mirar sorpresa i de seguida el va reconèixer.

— Què hi fa aquí? —va preguntar la petita sense poder-s'ho creure.

— Sóc el professor —va respondre el senyor Capcot amb un somriure dolç.

Aleshores la nena va obrir els ulls com taronges i tot d'una van deixar de fer-li mal, igual que la panxa, el nas i el pit.

— El professor? —va exclamar encara desconcertada.

— Sí. Però no conec ningú —va afegir el senyor Capcot una mica avergonyit—. Així que... he pensat que potser podríem ser amics.

La nena no s'ho podia creure. No semblava pas que aquell fos un professor horrible i espantós com tantes vegades havia sentit. De fet, feia més aviat cara de simpàtic.

Però el senyor Capcot encara la mirava esperant una resposta així que la nena va obrir un somriure d'orella a orella i va dir:

— Jo em dic Paula. I tu?

Aquell dia el senyor Capcot va aprendre que sovint tenim por d'aquell que ens en té a nosaltres, i que és ben bé de ximples això d'anar pel món espantat. El professor Capcot va jurar que no ho tornaria a estar més. I des d'aquell moment cada any esperava content el final de les vacances, i marcava amb un senyal ben gros a tots els calendaris el dia de l'inici del curs. Aquell era el dia en que es trobaria amb un munt de nens nous amb moltes ganes de divertir-se i d'aprendre. Si en algun moment li tornava aquella por enganxifosa que se li penjava a l'esquena, ell miraria enrere des de la pissarra i es fixaria en algun petit que tenia tanta por com ell. Aleshores s'hi apropiaria i, a cau d'orella, li preguntaria si volia ser el seu amic. I quan un ja té un amic, no li cal témer per res.

Fi



*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/ca>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

